

[N. P. Nielsen.]

medvirke til større Retfærdighed i den kommunale Ligning.

Hovedpunktet i Forslaget er imidlertid Ændringerne i Erhvervsbeskatningen. Det er et særdeles omfattende Felt, dog ikke fordi det vedrører saa mange Kommuner — formentlig de fleste Bykommuner, men kun 50—100 Landkommuner —, men i begge Grupper er man misfornøjet med den nuværende Lov, hvorefter mindre, selvstændige erhvervsdrivende bliver meget uretfærdigt behandlet, medens større Skatteydere kan nyde betydelige Fordele, naar de har taget Bopæl i en anden Kommune end den, hvor de har deres Erhverv. Jeg henviser ogsaa angaaende dette Spørgsmaal til mine Udtalelser i 1933 og anbefaler paa mit Partis Vegne Forslaget til hurtig Fremme i dette høje Ting.

Kjør: Forslag til Lov om personlig Skat til Kommunen har, som det ogsaa fremgaar af Bemærkningerne, der er knyttet til Forslaget, været til Behandling her i Rigsdagen flere Gange. Sidste Gang, det var i Fjor Vinter, havde jeg Lejlighed til paa mit Partis Vegne at sige nogle Ord derom, og jeg kan i alt væsentligt henvise dertil i Dag. De Betæneligheder, som mine Udtalelser dengang var Udtryk for, nærer vi fortsat, og vi nærer dem ikke mindst paa det Omraade, der vedrører Erhvervsbeskatningen, et Omraade, om hvilket jeg gerne yderligere vil sige nogle Bemærkninger ud over de Bemærkninger, jeg fremførte i Fjor.

Naar en saadan Beskatning skal tilrettelægges, maa man, som for øvrigt altid, naar en Beskatningsform grundlægges, søge at skabe de rimeligst mulige Vilkaar baade for Skatteyderne, der skal betale Skatten, og for Kommunerne, som skal indkræve den, i det her foreliggende Tilfælde for de Kommuner, der skal dele om den.

Hvad Skatteyderne angaar, da vil jeg sige, at vi ikke fra vor Side er interesserede i at holde Haanden over Folk, der søger bort fra en Kommune, bare fordi de i en anden Kommune kan slippe noget billigere med Hensyn til Betaling af Skat, men paa den anden Side ønsker vi heller ikke at hindre en, om jeg saa maa sige, naturlig Udflytning fra de større Byer til de mindre, og det vil man næppe kunne undgaa at gøre i visse Tilfælde, hvis det, som her foreslaas, gennemføres. Man vil ikke kunne undgaa det, bl. a., fordi Ejendomsbeskatningen er saa uhyre forskellig i de Kommunegrupper, der her kan blive Tale om.

Et lille ret almindeligt Eksempel vil vise det; Eksemplet er hentet fra Jylland. Opholdskommunen er en Landkommune, og Erhvervskommunen er en Købstadkommune. I Købstaden er Ligningsprocenten 12, Grundskyldspromillen 6 og det skattefrie Fradrag 5 000 Kr. I Landkommunen er Ligningsprocenten 8, Grundskyldspromillen 24 og det skattefrie Fradrag 4 000 Kr. Hvis nu en Mand i denne Landkommune bebor en Ejendom, der er vurderet til 10 000 Kr., og hvis han i den omtalte Købstadkommune har en Erhvervsindtægt, som udgør hans Eneindtægt, paa 4 200 Kr., saa vil han, naar man benytter de i disse Kommunegrupper almindeligt benyttede Tillægs- og Fradragsregler, komme til at svare mere i samlet Skat, end han vil komme til at svare, hvis han opholdt sig i den Kommune, som er hans Erhvervskommune. Det er efter vor Mening et urimeligt Forhold og et Forhold, som maa søges ændret, om Forslaget skal kunne vedtages med vor Medvirken.

Det var Skatteyderne, men saa Kommunerne, ja, ogsaa naar Talen er om Skattens Fordeling mellem Kommunerne, er der visse Ting i Forslaget, der efter min Mening virker uheldigt, og jeg skal for at vise en af disse Ting igen nævne et Eksempel, som atter er hentet fra to jyske Kommuner, en Købstadkommune, hvor Ligningsprocenten er 15, og en op til Købstadkommunen liggende Landkommune, hvor Ligningsprocenten er 5. Bor der i denne sidstnævnte — altsaa i Landkommunen — en Mand, som i den førstnævnte — altsaa i Købstadkommunen — har en ret stor Indtægt, skal vi sige en Indtægt paa ca. 40 000 Kr., saa vil der, naar Fordelingen af hans Skat skal foretages efter Lovforslagets Bestemmelser, blive fradraget et betydeligt Beløb i Opholdskommunens Skat, og det vil blive et saa stort Beløb, at jeg i alt Fald mener, at den tilbageværende Del af Skatten ikke kan siges at være nogen rimelig Dækning for de Udgifter, en saadan Skatteyder meget ofte vil kunne paaføre Kommunen. Thi her maa man huske, at selv om en saadan Mand ikke paafører Kommunen nogen direkte Udgift, saa kan han i høj Grad paaføre den en indirekte Udgift. Det kan bl. a. ske derved, at han i sin Tjeneste har Folk, f. Eks. en Chauffør, en Gartner eller lignende, som ikke er særlig højt lønnet, og som derfor skattemæssigt set kun har ringe Betydning for den Kommune, hvori de opholder sig, men som udgiftsmæssigt set kan faa stor Betydning, navnlig da, hvis de er Familieforsørgere, og ogsaa, hvis de — og det kan jo